



Arrest

nr. 104 868 van 12 juni 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Hongaarse nationaliteit te zijn, op 12 december 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 18 oktober 2012 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 25 januari 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 16 april 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 18 april 2011 dient verzoekende partij een aanvraag in van een verklaring van inschrijving als werknemer of werkzoekende.

Op 10 mei 2011 wordt verzoekende partij in het bezit gesteld van een E-kaart.

Op 18 oktober 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21), aan

verzoekende partij ter kennis gebracht op 28 november 2012. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 42 septies van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 57 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van:

Naam: T., B.

Nationaliteit :Hongarije (Rep.)

Geboortedatum: (...)1954

Geboorteplaats: Komlo

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...).

+ kinderen: T. S. geboren op 25.01.2001 EN T. B. geboren op 1806.2006

Aan de betrokkenen wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene heeft op 18.04.2011 een verklaring van inschrijving verkregen na het voorleggen van een arbeidscontract van de firma bvba C.. Dit document was van doorslaggevende aard om het verblijfsrecht toe te kennen. Uit recent onderzoek van het dossier blijkt echter dat betrokkene niet één dag tewerkgesteld was bij de desbetreffende werkgever.

Nadien is betrokkene nooit meer, alleszins niet legaal, tewerkgesteld geweest. Zij heeft op geen enkel moment kenbaar gemaakt dat zij niet meer tewerkgesteld was, niet op het moment van de aanvraag van de verblijfskaart op 30.11.2009 en niet op het moment van het afhalen hiervan op 19.01.2010. Het voorgelegde bewijsstuk dat van doorslaggevende aard was om het verblijfsrecht toe te staan, stemde dus op het moment van de aanvraag van verklaring van inschrijving al niet meer overeen met de werkelijke situatie.

Betrokkene slaagde er op die manier in de Belgische autoriteiten succesvol te misleiden om zo van de meer voordelige verblijfsbepalingen voor EU-ers gebruik te kunnen maken en heeft dus op frauduleuze wijze het verblijfsrecht bekomen.

Indien betrokkene momenteel eventueel een reguliere activiteit zou hebben opgebouwd of voldoende bestaansmiddelen zou hebben, doet dit geen afbreuk aan het feit dat het verblijfsrecht op frauduleuze wijze werd bekomen.

Gezien deze elementen in het dossier dient er overeenkomstig art. 42 septies van de wet van 15.12.1980 een einde gesteld te worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie, respectievelijk omdat het verblijfsrecht werd bekomen op basis van het verstrekken van valse of misleidende informatie.

Gezien het verblijfsrecht van de moeder beëindigd wordt, dient er ook een einde gesteld te worden aan het verblijfsrecht van de kinderen. Bij de beslissing werd rekening gehouden met de bepalingen van art; 42ter §1, laatste alinea (wet 15.12.1980). In het belang van de kinderen is het immers niet opportuun, hen van de moeder te scheiden.”

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de vreemdelingenwet, *“doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesmemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft”*.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het eerste middel voert verzoekende partij de schending aan van de artikelen 40, § 4, 42bis en 42septies van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsverplichting, de motiveringsplicht en van de rechten van verdediging. Manifeste beoordelingsfout.

Ter adstruering van het middel zet verzoekende partij in haar synthesesmemorie het volgende uiteen:

“Verzoekster zou volgens verweerder gebruik hebben gemaakt van valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten die van doorslaggevend belang waren bij de erkenning van haar verblijfsrecht als werknemster.

Dat dient te worden vastgesteld dat de zorgvuldigheidsverplichting, de motiveringsplicht en verzoeksters rechten van verdediging door verweerder ernstig wordt geschonden, daar verzoekster in de onmogelijkheid verkeerde op een afdoende manier haar verweer/argumenten te formuleren.

Dat verweerder, alvorens een beslissing te nemen, geenszins voorafgaandelijk voldoende onderzoek heeft verricht.

Verzoekster merkt op dat zij volledig ter goeder trouw is nu zij niet op de hoogte was dat haar arbeidscontract vals was.

Dat verzoekster ondertussen door de F.O.D. Sociale Zekerheid op 30 mei 2011 als een persoon met een handicap werd erkend (cf. Beslissing F.O.D. Sociale Zekerheid dd. 30.05.2011 en schrijven F.O.D. Sociale Zekerheid dd. 13.02.2012 en dd. 30.07.2012, cf. stuk 2).

Dat verzoekster sedert 13 juli 2011 als werkzoekende is ingeschreven bij de VDAB (cf. stuk 3).

Dat verzoekster wel degelijk voldoet aan de voorwaarden van het art. 40§4, 2° minstens aan de voorwaarden van het art. 42bis§2,1° en 3° van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

Dat derhalve verzoekster geenszins een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten dd. 18 oktober 2012 (bijlage 21) kon worden betekend.

Dat verzoekster verwijst naar het arrest dd. 15.03.2012 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (nr. 77 256) waarin werd geoordeeld dat verweerder onzorgvuldig te werk gaat wanneer hij nalaat voorafgaandelijk informatie te winnen omtrent de situatie van de verzoekende partij in het licht van de toepassing van art. 42bis§2 Vw.”

3.2 Met betrekking tot de aangevoerde schending van de rechten van verdediging, dient erop te worden gewezen dat de rechten van verdediging niet van toepassing zijn op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de vreemdelingenwet. De schending ervan kan derhalve in dit verband niet dienstig opgeworpen worden.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110 071; RvS 21 juni 2004, nr. 132 710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, waarin aangehaald wordt dat de bestreden beslissing getuigt van een manifeste beoordelingsfout, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht te worden behandeld.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411)

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Voormeld artikel luidt als volgt:

“Indien de Minister of zijn gemachtigde beslist een einde te maken aan het recht op duurzaam verblijf op grond van artikel 42septies, van de wet, wordt deze beslissing aan de betrokkene betekend door het overhandigen van een document overeenkomstig het model van bijlage 21 met daarin, zo nodig, een

*bevel om het grondgebied te verlaten. Het document dat de duurzaamheid van het verblijf bewijst of de duurzame verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie wordt ingetrokken.
(...)"*

In casu is het recht op verblijf beëindigd met toepassing van artikel 42septies van de vreemdelingenwet. Voormeld artikel luidt als volgt:

"De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst weigeren of een einde stellen aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie of van zijn familieleden indien deze of dezen valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude gepleegd hebben of ander onwettige middelen gebruikt hebben die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van dit recht."

Verwerende partij stelt vast dat het arbeidscontract van 18 april 2011 van doorslaggevende aard was om het verblijfsrecht toe te kennen. Uit recent onderzoek van het dossier blijkt evenwel dat verzoekende partij niet één dag tewerkgesteld was bij de desbetreffende werkgever. Waar verzoekende partij thans stelt dat zij volledig te goeder trouw was aangezien zij niet op de hoogte was van het feit dat het arbeidscontract vals was, doet zij geen afbreuk aan de vaststelling van verwerende partij in de bestreden beslissing dat zij op geen enkel moment kenbaar heeft gemaakt niet meer tewerkgesteld te zijn: niet op het moment van de aanvraag van de verblijfskaart op 30 november 2009 en niet op het moment van het afhalen van de verblijfskaart op 19 januari 2010. Waar verzoekende partij verwijst naar de erkenning op 30 mei 2011 door de FOD Sociale Zekerheid als persoon met een handicap en naar haar inschrijving als werkzoekende bij de VDAB sinds 13 juli 2011, doet zij geen afbreuk aan het motief in de beslissing dat zij haar verblijfsrecht op frauduleuze wijze heeft bekomen.

Verzoekende partij betoogt dat zij voldoet aan de voorwaarden van artikel 40, § 4, 2°, minstens aan de voorwaarden van artikel 42bis, § 2, 1° en 3° van de vreemdelingenwet.

Artikel 40, § 4, 2° van de vreemdelingenwet bepaalt:

"§ 4

Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

(...)

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;"

Artikel 42bis, §§1, 2, 1° en 3° van de vreemdelingenwet bepaalt:

"§ 1

Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

§ 2

Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1°, in de volgende gevallen:

1° hij is als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt;

2° hij bevindt zich, na ten minste één jaar te hebben gewerkt, in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling ingeschreven;

3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden;"

Verzoekende partij gaat eraan voorbij dat de bestreden beslissing niet werd genomen omdat verzoekende partij niet meer voldoet aan de verblijfsvoorwaarden als zelfstandige of als werknemer en een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk, doch omdat verzoekende partij haar verblijfsrecht heeft bekomen op basis van het verstrekken van valse of misleidende informatie, bijgevolg op grond van artikel 42septies van de vreemdelingenwet. Verwerende partij dient derhalve niet na te gaan of verzoekende partij voldoet aan de voorwaarden voorzien in artikel 42bis, § 2 aangezien haar verblijfsrecht niet is beëindigd met toepassing van artikel 42bis, § 1 van de vreemdelingenwet. Met haar betoog dat zij op 30 mei 2011 werd erkend als een persoon met een handicap en sinds 13 juli 2011 als werkzoekende is ingeschreven bij de VDAB, kan zij het motief in de bestreden beslissing dat *“betrokkene eventueel een reguliere activiteit zou hebben opgebouwd of voldoende bestaansmiddelen zou hebben, (...)geen afbreuk (doet) aan het feit dat het verblijfsrecht op frauduleuze wijze werd bekomen”*, niet onderuit halen.

Waar verzoekende partij meent dat verwerende partij onzorgvuldig is tewerk gegaan omdat zij heeft nagelaten voorafgaandelijk voldoende onderzoek te verrichten, kan zij niet worden gevolgd. Uit het administratief dossier blijkt dat aan verzoekende partij op 22 juni 2011 een schrijven van verwerende partij werd ter kennis gebracht met de vraag of zij wil aantonen welke activiteiten (werknemer/zelfstandige in België of buitenland, begunstigde van werkloosheidsuitkering, beschikker van voldoende bestaansmiddelen of andere...) zij heden heeft. Verzoekende partij heeft hetzelfde arbeidscontract voorgelegd als bij de (oorspronkelijke) aanvraag en heeft op 25 augustus 2011 een attest van het OCMW voorgelegd waaruit blijkt dat zij een leefloon ontvangt alsook een inschrijvingsbewijs als werkzoekende bij de VDAB sinds 13 juli 2011. Verzoekende partij kan bijgevolg niet dienstig betogen dat verwerende partij zou hebben nagelaten voldoende onderzoek te verrichten. Bovendien blijkt uit de stukken van het dossier niet dat verzoekende partij de erkenning van haar handicap heeft ter kennis gebracht aan verwerende partij. Verzoekende partij kan bijgevolg verwerende partij bezwaarlijk verwijten geen rekening te hebben gehouden met dit element, nu verwerende partij er niet van op de hoogte was. Een schending van de zorgvuldigheidsplicht en van de motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Verzoekende partij kan evenmin dienstig verwijzen naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 15 maart 2012. In deze zaak werd de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht genomen met toepassing van artikel 42bis, § 1 van de vreemdelingenwet. *In casu* is de bestreden beslissing genomen met toepassing van artikel 42septies van de vreemdelingenwet. De feitelijk en juridische omstandigheden in de aangehaalde zaak verschillen volstrekt van huidige zaak.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.3 In het tweede middel voert verzoekende partij de schending aan van de artikelen 15, 18 en 31 van de richtlijn 2004/38 inzake het vrij verkeer van burgers van de Unie (hierna: Burgerschapsrichtlijn), van artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, van artikel 42ter van de vreemdelingenwet, van de motiverings- en zorgvuldigheidsverplichting, van de hoorplicht, van de rechten van verdediging en van het evenredigheidsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zet verzoekende partij in de synthesememorie het volgende uiteen:

“Dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten te nemen ten aanzien van verzoekster, burger van de Unie en terzelfdertijd familielid van een burger van de Unie, rekening te houden met verzoeksters gezinsleven, haar minderjarige en in België schoolgaande kleinkinderen, haar uiterst zwakke gezondheidstoestand (cf. stuk 4), haar sociaal-economische situatie (verzoekster ontvangt in België een tegemoetkoming persoon met een handicap, cf. stuk 2), haar integratie en haar langdurig verblijf in België.

Dat verzoekster door verweerder werd gehoord noch uitgenodigd werd bewijsstukken aangaande haar gezinsleven, haar gezondheidstoestand, haar sociaal-economische situatie, haar integratie, de duur van haar verblijf in België en de mate waarin zij bindingen heeft met haar land van oorsprong neer te leggen.”

3.4 Waar verzoekende partij de schending aanvoert van de richtlijn 2004/38 en van de richtlijn 2003/86 volstaat het te stellen dat deze richtlijnen zijn omgezet in het nationaal recht door respectievelijk de wet van 25 april 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, het koninklijk besluit van 7

mei 2008 tot wijziging van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Verzoekende partij laat na uiteen te zetten welke artikelen van de richtlijnen niet of foutief zouden zijn omgezet in het nationaal recht, zodat zij zich niet meer op de directe werking van de bepalingen van deze richtlijnen kan beroepen.

Waar verzoekende partij meent dat zij niet werd gehoord noch uitgenodigd om bewijsstukken aangaande haar persoonlijke situatie neer te leggen, kan zij niet worden gevolgd, nu uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat zij op 22 juni 2011 werd uitgenodigd om de nodige bewijsstukken voor te leggen betreffende haar huidige activiteiten en bestaansmiddelen. Verzoekende partij heeft naar aanleiding van deze uitnodiging een attest van het OCMW voorgelegd waaruit blijkt dat zij een leefloon ontvangt, een inschrijvingsbewijs als werkzoekende bij de VDAB vanaf 13 juli 2011 en hetzelfde arbeidscontract als voorheen reeds voorgelegd. De grief van verzoekende partij mist feitelijke grondslag.

Verzoekende partij betoogt ten slotte dat verwerende partij geen rekening heeft gehouden met haar gezinsleven, de minderjarige en in België schoolgaande kleinkinderen, de zwakke gezondheidstoestand en de sociaaleconomische situatie. Verzoekende partij verwijst naar de tegemoetkoming die zij ontvangt als persoon met een handicap, haar integratie en langdurig verblijf in België.

Herhaald wordt dat verzoekende partij er aan voorbij gaat dat de bestreden beslissing is genomen met toepassing van artikel 42septies van de vreemdelingenwet. Daargelaten de vraag of verzoekende partij aan verwerende partij de nodige bewijzen heeft voorgelegd inzake haar gezondheidstoestand, integratie en sociaaleconomische situatie, kan in artikel 42septies van de vreemdelingenwet niet worden gelezen dat verwerende partij rekening moet houden met dergelijke elementen. Deze elementen dienen niet te worden afgewogen bij het nemen van een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht wegens fraude. Het motief in de beslissing dat verzoekende partij eventueel een reguliere activiteit zou hebben opgebouwd of voldoende bestaansmiddelen zou hebben en dat dit geen afbreuk doet aan het feit dat het verblijfsrecht op frauduleuze wijze werd bekomen, is bijgevolg niet kennelijk onredelijk. Bovendien dient de regelmatigheid van een administratieve beslissing te worden beoordeeld *in functie* van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van een beslissing kon beschikken. Waar verzoekende partij thans voor het eerst verwijst naar de gehandicapte tegemoetkoming kan zij verwerende partij bezwaarlijk verwijten er geen rekening mee te hebben gehouden aangezien zij er geen kennis van gaf. Ten slotte merkt de Raad op dat wat haar gezinsleven betreft, uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf eveneens werd getroffen ten aanzien van haar partner en de minderjarige kinderen. Van een schending van haar gezinsleven door een scheiding met de minderjarige kinderen is aldus geen sprake.

Verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing heeft genomen met schending van de motiverings- en zorgvuldigheidsplicht, van de hoorplicht, van de rechten van verdediging, van het evenredigheidsbeginsel of van artikel 42ter van de vreemdelingenwet.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juni tweeduizend dertien door:

mevr. N. MOONEN,

voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN